

TRAPAS V CIZINĚ

Stáda, 17. února 2016

Rychle jsem se vyléčil z jistoty, že potkat rodilého Čecha v severní Americe je málo pravděpodobné. Při jedné z procházek krásným městem Vancouver, jsem si nemohl nevšimnout ženy, která boj s ásem již prohrávala, ale nehodlala ten marný zápas snadno vzdát. Její výstřední oblečení postrádalo jakoukoliv soudnost. Neuvěřeně v minisukně esto již nebylo čím se pochlubit.

Nalíčená jako indián na válečné stezce a nožky v botkách s neskutečně vysokými podpatky... máš ale ránu!", neodolal jsem a řekl polohlasně šesky, když mne míjela. "Ahoj!", odpověděla na můj nejspíše kompliment, a já si v ten okamžik přál, abych se na místě vypařil. Od té doby si dávám pozor a zaslechnu-li šestinu, vždy slušně pozdravím "dobrý den", a hlavně vás, abych nebyl nucen vyslechnout co, co můj ušima definitivně nepatří. Jenomže náhoda je někdy blbec, s tím nic neuděláte. Přijeme v Kanadě a manželka plánovala navštívit rodinu v Čechách a informovala mne, že s digitálním promítačem fotografií, který loni jako dárek přivezla, není maminka spokojená, že chce fotky, které si má zastrčit za kredenc, a že tu malou placatou televizi přeci nebude s sebou tahat po návštěvách. "Takže, prosím tě, vytiskni asi dvacet fotek. Jaké, to nechám na tobě, ale hlavně dávej pozor, ať na nich vypadám slušně!" a hluboce vzdychla, zmožena připravená na cestu. "Tak to já si netroufám," bránil jsem se, neboť po tčítěném manželství, o tom vím své. "Ale stáhnu fotky z počítače na memory stick, zajedeme do foto shopu, a ty si vybereš." Tak se i stalo. Manželka vybrala fotografie, o kterých si byla jista, že jí to tam docela sluší a odešla s poznámkou "jdu se kouknout po nějakých botkách, nemohu přeci jet do Čech naboso". Mně se na pár vteřin vybavila police plná bot, kterými by snad obula všechny české v ěíně. Ale zaplašil jsem chmurné myšlenky a pustil se do práce. Sta jsem je začal zaznamenat, že k vedlejšímu počítači přišel starší pár. Muž a žena byli elegantně oblečeni a jemná žena parfému lechtala mé chůli. Stačil jsem zaznamenat, že se žena k muži tulí a dokonce jsem všiml, že jej lehounce poplácala po zadku. Vzdal jsem se ze slušnosti pozorování a rozhodl se novat práci na fotografiích. I kdybych se ale snažil sebevíc, nebylo mi přáno, uslyšel jsem krásnou ryzí šestinu s lehkým vzrušením v hlase. "Vášku, si věra použil ten modrý prášek, co ti na večírku dal Tonda? Řádl jsi jako za mlada. Já si nemohu dnes ani sednout, už jsem tomu odvykla..." A opřít partnera lehounce popleskala po zadku. Čestina mne nepřekvapila, ale co jsem i dál vyslechl, mi vzalo dech. Bylo pozdě se přestavit a popřát hezký den. Rozhovor, k mému zděšení, zacházel hlouběji a hlouběji do intimností minulé vášně noci, já se nervozitou počal potit a v duchu jsem jim nadával, že my s manželkou bychom se o takových intimitetách nebavili na veřejnosti ani v Tanzánii. Snažil jsem se neposlouchat, ale protože život je složitý a svět není ješitě málo, rozletěly se najednou dvě do foto shopu, a má žena nic netušíc, jadrnou šestinou spustila: "Pepo, už budeš hotov? Já musím ještě do jiného krámku, tady nemají žádné přádné boty..." PEPA KOUBA